

по-настрана, подъ коминя, бѣше сложено газениче.

Дафинъ захвана да вижда по-добре. И видѣ, че стаята бѣше бедна, опушена, гола — да замахнешъ съ трѣнъ, дето се казва, нѣма какво да закачишъ. Край стената, на низъкъ одѣръ, лежеше боленъ мжжъ, по риза, разгърденъ, съ кжса черна брада, сухъ и жълтъ като икона. За да се стопи тѣй и да стане само кожа и кости, трѣбва отдълго да лежи, или пѣкъ зла болестъ отведнажъ го е свалила. Една стара жена стоеше на колѣне до болния — чуваше се нейниятъ дрезгавъ, почти мжжки гласъ.

Приготвяха, както се виждаше, тухла да парятъ болния. Изведнажъ той заохка силно, завъртъ се, дветѣ жени се разтичаха около него. Опитваха едно, опитваха друго — нищо не помагаше. Като се мѣташе на одѣра, болниятъ падна възнакъ, престана да охка, главата му се търколи като на мъртвецъ. Младата жена заплака съ гласъ.

Съвсемъ неочаквано Дафинъ видѣ долу на земята, изподъ парцаливи вети черги, руситѣ чорлави глави на четири деца — две момченца и две момиченца. Като бърдучета върху полицата на нѣкой грѣнчаръ, тѣ си приличаха едно на друго, приличаха си като зайци, но бѣха едно отъ друго по-малки. Седешката тѣ се обърнаха къмъ болния и, като видѣха, че плаче майка имъ, заплакаха и тѣ. Бабата